

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον αριθμούντες χρόνον
την κλειστήν οίκομεν γην τῶν Παρθενῶων.

Ἔτος χίλια κι' ὅκτω κι' ἑνακόσια,
νέα δράσις Ρωμηῶν μετ' τὴν γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ' ἕκα φράγκα καί' στὸ χέρι.

Ἔξη κι' εἴκοσι Γενάρῃ
καὶ βασιλοκτόνοι γέλαροι.

Χίλια κι' εἰκοστρία
κι' ὄλο φιλοπατρία.

**Ὁ Ξυλῆνος παπαγάλος
ἔσφυτρώνει Πορτογάλλος.**

Χαίρε σὺ, Πορτογαλλία,
μὲ τὰ τόσα μεγαλεῖα.

Ἄφησα τὸν Παρθενῶνα
κι' ἦλθα μὲς' στὴν Λίσσαθῶνα

γιὰ νὰ κλάψω τὸν Δὲν-Κάρλο καὶ τὸ δόγλο τοῦ παιδί,
τοῦ γι' αὐτοὺς κι' ἡ Ρωμηοσύνη λυπημένη τραγουδεῖ.

Ἐντρέ Δοῦρό-ἔ-Μινίου, Τράζ-ἔς-μόντες, Ἀλεμτζο,
γιὰ κυττάξετε κι' ἑμένα, τὸν Ρωμηῶν τὸν Κερκινέζο.

Βέβρα κι' Ἔστραμειούρα,
σὰς κυττάζει μὲ τρελλήν,
τὸν Ρωμηῶν ἀνεμοδούρα,
ποῦ τὴν λένε Φασουλῆ.

Πίνω Πόρτο καὶ Μαδέρα,
καὶ βρυχώμενος ἀγρίως
ἀναπνέω μακαρίως
Συνταγματικὸν ἄερα.

Μὲ καίμους πολλοὺς καὶ πόνους
θλιβερὸν τονίζω ὄρηγον

στοὺς δυσμοίρους ἀπογόνους
τῶν Λουσιτανῶν ἐκείνων,

τοῦ μεγάλου ἤσαν νίκας κατ' Ἀράβων καὶ λοιπῶν,
κι' ἕνα κράτος εὐθυμίας κατηρτίστη χαρωπὸν.

Βλέπω τοὺς παλῆγους Ἀλφόνσους κι' ἄλλους Βασιλεῖς συνάμα,
καὶ τὸν Βάσκο τὸν Δε-Γάμα.

Βλέπω κρεολοὺς καὶ σκουρούς,
καὶ τρυφῶ μὲ τρωαδοῦρους
αἰσθημάτων διαπύρων,
καὶ στεροφᾶς τῶν Ριβείρων.

Ἔλλουν ἔρωτας καὶ μάχας...πατρίς, ἔρωσις, εὐνοχία...
σὺχος τοῦ Σα-ἔ-Μιράνδα, τοῦ Γαρσού, τοῦ Μαχία.
Νάτος ὁ Δε Κροῦζ-ἔ-Σιλβα, νάτος ὁ Δε-Νασομίντο,
νὰ καὶ τῆς Πορτογαλλίας τὸνα κι' ἄλλο Παρλαμίντο,

ποῦ γι' αὐτὰ νεκρὸς ἀπλόθῃ
ζηλευμένος Βασιλέας,
κι' ἐπληρόθησαν οἱ πόθοι
κάθε ηἠσπηκῆς καλλιᾶς.

Χαίρε σὺ, Πορτογαλλία,
μὲ τὰ τόσα μεγαλεῖα..

Τιτουλάντος καὶ Φιτάλγκος, εὐγενεῖς καὶ ἔσπαμένοι,
κλάφετε δυστυχισμένοι.

Ἐσπλόθῃ πάλιν μ' αἶμα Κορωνάτων ἦλιος,
ἐταράχθησαν καὶ πάλιν κράτη καὶ βασιλεία,
κι' ὁ μεγάλος Ἀλβουκέρκης κι' ὁ λιγὸς Κασιτίλος
ἔπασσαν τοῦ Θεοκρίτου ν' ἀψηχούσιν εἰδύλλια.

Μὲ μαράζμα, μὲ καίμους,
ἔμπρὸς στοὺς δυὸ τοὺς ποταμοὺς,
Τάγο καὶ Γουαδιάνα.

Κλαίω τὴν Πορτογαλλία
καὶ τὴν Ρήγγισσ' Ἀμαλία,
τὴν γυναῖκα καὶ τὴν μάνα.

Κλαίω γιὰ τὴν μαύρη μίτρα
καὶ σκεπάζω μὲ πορφύρα
Βασιλέων πτώματα,

κι' ἔξυμνῶ τὰ κόμματα,
ποῦ Ρεβείροι τρανοὶ τὰ δέπουν καὶ Δε-Κάστροι,
καὶ τὸ Σύνταγμα κολλοῦν' στῆς κοιλίτσας μας γιὰ μπλάστροι.

Μὴ σιμάνῃς' στὸ Σύνταγμα ἄπάνω,
γιατὶ ξέρεις, μωρέ, τί σοὺ κένω;
σοὺ φυτεύω' στὸ στήθος μὲ τ' σπαρά,
καὶ σκοτώνω παιδί καὶ πατέρα.

Μὴ σιμάνῃς' στὸ Σύνταγμα, μὴ...
τοῦτο μόνον μὰς δίνει φουμί,
καὶ μὲ τοῦτο δουλεύει ρεμουλά
γιὰ καθένα τρανὸ φαταούλα.

Μὴν ἐγγίξῃς θεσμοὺς σωτηριῶν
 καὶ ἑλευθέρων λαῶν ἑσθῶν,
 γιὰτὶ τότε μὰς βλέπεις ἀγρίους
 καὶ παθαίνεις κακὴν συμφορὰν.

Γιὰ ρεμούλαις ποτὲ μὴ θυμῶν,
 πῆνε πῆνε Μαδέρα καὶ Πόρτο,
 μὴ σ'ὸ Σύνταγμα ἀπάνω αἰμῶν,
 γιὰτὶ τότε μὰ σφαῖρα καὶ μόρτο.

Κ' ἂν θέλῃς μακαρίως νὰ περῆς
 καὶ τὴν ἄρδια ξένοστατος νὰ στρώνης,
 βασιλευς χωρὶς νὰ κυβερνῆς
 καὶ ἐκεῖ ποῦ δὲν σὲ σπέρνουν μὴ φυτρώνης.

Ζωὴ χαριτωμένη πάντα πέρνα,
 μὴ θῆνῃς μὴ παντάρα γιὰ Κουβέρνα,
 καὶ μοναχὰ τῶν ἀπὲν τὰ κόμματα
 ν' ἀνοίγουν κατ' ἄλλῃλων λάλα στόματα.

Ἄφινε ταῦτα τὸ μὲν ἀνά
 ὅτ' ὄν κοιλιακὸν ἀγῶνα,
 καὶ σὺ βλέπε καὶ ὄλο γέλα
 μὲ τὸν κάθε παπαρδέλα.

Μὴ γὰρ τοῦτα βιάζῃς πόνο
 καὶ μαρζὶ σ'τὴν καρδιά,
 πέρνε τὸν λουφέ σου μόνο
 καὶ μὴ βιάζῃς ταμπουδιά.

Τοῦ Συντάγματος τῆς Χάδρας
 ἀφες τῆς νὰ βγάλουν μαύρους.
 Τὴν δουλειὰ σου νὰ κυτῆς
 καὶ γιὰ τούτ' αἱ μὴ ρωτῆς.

Σ' ὄλους δίνε τὸ δεξιὸν σου,
 δίνε καὶ τ' ἄριστορό,
 καὶ ὄλους τίμα τους ἔξισου,
 καὶ ἔτσι πέρνα τὸν καιρό.

Κ' ἂν τὰς σχέσεις πάντα θέλῃς
 νὰ τὰς ἔχῃς ὁμαλάς,
 μὴ Συντάγματ' ἀναστέλῃς,
 Παρλαμῆντα μὴ σφαλῆς.

Μία δοκιμὴ τοιαύτης τοιμηρῆς ἀναστολῆς
 καὶ ἕνα σφάλιμα Βουλῆς
 κόβει τόσον τὸ καρδέλι,
 δαμονίζε τὰ μαλά,
 καὶ τὸν βίον ἀναστῆλει
 καὶ τὸ στόμα σου σφαλῆ.

Ὅποιος σ'τὸν κοινῶν τὸν σῶλο
 νομῆσει λύπη γιὰ τὰ χάλια,
 τοῦτος χάνει δίχως ἄλλο
 καὶ ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια.

Αὐτοτυχὴς ἐκεῖνος, ὅστις
 ἔχει πόθους ὀφηλοῦς,
 μένει πάντοτε χρεώστης
 τῆς κυρίας Μεγαλοῦς.

Πλὴν εὐδαίμονες αὐτοί,
 ποῦ δὲν ξέρουν πῶς καὶ τί
 διαπράττουν οἱ κρατοῦντες.

Τοῦτοι ζοῦν χωρὶς θυμοῦ,
 χωρὶς πίκρας καὶ καυμοῦ,
 καὶ χωρὶς δουλειῆς μὲ φούνταις.

Κάλεσμα καὶ Φρασουλὴ πικρὴ τοῦ Δόν-Κάρολο τὸν νεκρό.

Ἐκοτωμένα Κορωνάτα, σὺ περνοῦσες μὴ χαρὰ,
 καὶ δὲν ἔβινες ποτὲ σου γιὰ τὰ κόμματα παρὰ,
 μὴ τ' ἐξήλευες τὸ σκηπτρον Ἀυτοκράτορος σατραπάου,
 πῆγγαινες καὶ σ'ὸ Παρίσι καὶ γλεντοῦσες κἄπου κἄπου,
 καὶ ἦσσαν ἕνας Πορτογυκαὶ
 πάντα φρέσκος, τοὺς οὐρ γυκαὶ.

Κ' ἂν ἔπιες λὲν ἐσκόπευες νὰ γίνῃς Ἀυτοκράτωρ,
 καὶ ἀπόλυτος δικτάτωρ,
 νομίζω καὶ ἡ Βασιλικὴ πῶς σοῦ φθανε κορῶνα
 σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα,
 ἀφοῦ μ' ἐκείνην μοναχὰ περνοῦσες εὐτυχῆς
 δίχως μὲ βάρος εὐθύνων ποτὲ ν' ἀνηουχῆς.

Ἄλλ' ἂν ἤθελες νὰ δράσης γιὰ τοῦ κράτους τὸ καλό,
 βασιλευς εὐδαιμονίας ἦρος, ἀλλὰ καὶ χωρὶς μαλῶ.
 Τί τὸν ἤθελες τὸν Φράγκο νὰ τὸν φέρῃς ἄρον ἄρον
 νὰ σφαλῆ τὰ Παρλαμῆντα καὶ τὰ στόματα τὸν γλάρων;

Δὲν ἐκτύπηες τριγύρω τῆς κοιλίης τοὺς Ραμπγαδάδες
 καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς φαγάδες
 πῶς σ' ἐδέλεπανε μὲ ζήλεα νὰ παχαίνῃς, Βασιλεῖα,
 καὶ ἦθελαν καὶ αὐτοὶ νὰ κάνουν τὴν δική σου τὴν κοιλιά;

Ὅταν ἦσυχος δὲν ἔδρας ἦσσαν ἔξυτους πολλοὺ
 καὶ ἔκανε μετάνοιαν μὲρὸς σου κάθε λαίμαργο σκυλί,
 μὰ σὺν ἀρχιεῖς ν' ἀκούες τοὺς κουτοὺς τοῦ Φράγκο λήρους
 καὶ Δὲ-Κάστρους ἀρχηγούς νὰ κυτῆς καὶ Ρίβερους,
 τότε πλέον ἀνεφάνῃς ἀληθῆς δεκατοριάδης,
 δηλαδὴ κουτεντιάδης.

Τόσους δρυχηθμοὺς ἀγρίους πῶς δὲν ἀκούες, κουφέ;
 τί σοῦ κἄπνισε νὰ κόψῃς τὸν ἀνθρώπων τὸν λουφέ;
 Ποιὸς σ' ἐδίβαζε νὰ δείξῃς ἕνα θάρρος ἔθιμο
 καὶ τὸν Φράγκο ν' ἀγαπῆς...
 τώρα πῆθανες καὶ πῆς,
 καὶ ἔκοψε καὶ τὴν ζωὴ σου τοῦ λουφέ τὸ κόψιμο.

Σημαίνει τώρα θλιβερά μὴ νεκρικὴ καμπάνια,
 καὶ ἐπὶ τὸν Τάγον ποταμῶν καὶ τὸν Γουασιάνια
 ἐκάθισα καὶ ἐθρήνησα λαοὺς μικροὺς μεγάλους,
 καὶ σῶφρονας καὶ ἑξάλλους,
 καὶ τὴν πορφύραν ἔκλαισα τοῦ κάθε Κορωνάτου...
 ἔχει καὶ αὐτὴ τὰ δίκια τῆς καὶ ὁ κόμος τὰ δικά του.

Ὅποταν λείψῃ κάθε σὰρξ ἐπὶ τῆς γῆς βροτεία
 τότε μπορεῖ τοῦ Πλάτωνος νὰ γίνῃ πολιτεία.
 Ἐφόσον ἔμεις ἔχομεν καὶ μέρος τὴν κοιλίας,
 καὶ τὸ Σύνταγμα κυριαρχεῖ μὲ στέμμα Βασιλείας,
 καὶ ἄρχη Ἄθως καὶ Λαός, καὶ μισητὸς σατραπῆς,
 καὶ — ἔπερ πράγμ' ἀπίστευτον — ἀντάξιος ἀγάτης,
 κάθε παρὸν πολίτευμα δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο
 παρὰ δουλεία σ'τῆς κοιλίης τὸν κράτος τὸν μεγάλου.

Τοῦ βίου πλέον ὑπερβάς τὴν μέσην ἡλικίαν
 μὲ πνεῦμα καὶ βλακείαν,